

saa at Retten befris for disse Sager, og Parterne faa en Afgørelse, som de ere bedre tjente med end Proces.

Men efter at jeg saaledes har givet den højtærede Justitsminister min Anerkendelse af Tanken med Lovforslaget, har jeg rigtignok en hel Række Indvendinger at gøre mod den Maade, hvorpaa hele denne Tanke er gennemført i det foreliggende Lovforslag, og det undrer mig, at den højtærede Justitsminister har valgt den Form og den Vej, vi se. Der siges i Motiverne og Bemærkningerne, at ifølge det norske System for „Forelæg“ og det tyske System for „Strafverfugung“ paalægges den sigtede af Politiet en vis Straf. Nej, det er netop det, der ikke gøres, og det er efter min Mening en stor Fejl, i alt Fald en graverende formel Fejl, ved det foreliggende Lovforslag, at man har gjort det, som man kalder „Forelæg“ i Norge, til, hvad man her kalder et Bødepaalæg. Naar man vil se paa § 1 her, saa er det, der sker, det, at Politidirektøren fatter sine Resolutioner, han tager sine Beslutninger og fører dem ind i Protokollen, og saa staa der under Nr. 1, 2 og 3 i § 1, hvad der skal staa i denne Beslutning. Dette er nu, som enhver, der kender til Dømmes Affattelse, vil se, hele Dispositionen for en Dom, en dispositiv Forklaring af det faktiske, der ligger til Grund for Dommen, en Applicering af de paagældende Lovbestemmelser og til Slutning Konklusionen. Med andre Ord, man giver Politimesteren i alt Fald i Formen en dømmende Myndighed. Man kan kalde det Paalæg, Kendelse eller Dom, det er fuldstændig lige-gyldigt, det fremtræder som en Beslutning af en Mand, der ikke er Dommer med Hensyn til en Sraf, der paalægges den sigtede for en Forseelse. — Nu vil man sige: Ja, men det er jo ikke nogen Dom; for det, som Politidirektøren gør her, og det som han med sine to Fuldmægtige og sine Assistent har udarbejdet og ført ind i Protokollen, betyder ikke det mindste, naar den sigtede siger: Jeg vil blæse Politidirektøren et langt Stykke, jeg bryder mig ikke en Døjt om hans Paalæg, og det har han Lov til — maaske ikke i saa uhøflig en Form, men han har Lov til at sige: Jeg bryder mig ikke det mindste om,

hvad Politidirektøren har indført i sin Protokol. Det forekommer mig, at det for Politidirektørens egen Værdigheds Skyld ikke er værd at give Bestemmelsen i denne Form, men min Hovedindvending er, at jeg er imod, at man skal blande den administrative Myndighed paa den Maade ind i de judicielle Funktioner og give Politidirektøren denne judicielle Myndighed, og det er det, man vil gøre her. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) havde vist fuldstændig Ret i, at det er et Tilbageskridt. Vi komme herved tilbage til, hvad vi troede forladt i 1863, naar vi give Politidirektøren dømmende Myndighed og sige, at han skal ved sin Kendelse afgøre, hvad Resultat disse Sager skulle have. Vi skulde dog søge at holde de judicielle og administrative Funktioner skarpt ude fra hinanden. Det forlanger Grundloven, og vi vide, at den Procesreform, som vi forhaabentlig snart staa over for, ogsaa gaar ud paa en skarp Adskillelse mellem de administrative og de judicielle Funktioner og endogsaa henlægger dem til forskellige Personer. Her henlægger man den judicielle Myndighed til en Mand, der er Politidirektør og ikke andet. — Det har naturligvis ogsaa sin Fare lige over for Publikum, lige over for de sigtede. Naar en sigtet ved, at nu er der afsagt en saadan Kendelse eller et saadant Bødepaalæg, saa faar han let det Indtryk, at Sagen dermed er afgjort. Man kan længe nok sige til ham: Du kan appellere Sagen, du har Rekurs til Politiretten; han vil dog let faa den Tanke: Nu har den høje Øvrighed sagt, hvorledes det skal være, jeg tør ikke sætte mig op mod Øvrigheden. Og han vil maaske, uagtet han anser sig for helt uskyldig, vedtage den paalagte Bøde. — Jeg forstaaer ikke, hvorfor man har valgt den Form. Det simpleste er netop det, som udtrykkes i den norske Lov. Der staa, at der skal ske Henvendelse fra Paatalemyndigheden, og den skal indeholde en Angivelse af den „Bød“, som kræves, og desuden skal den indeholde en Opfordring til den sigtede, om han vil vedtage at udrede det, der kræves. Det er rigtigt. Det er et Partistandpunkt. Politidirektøren repræsenterer det offentlige; det offentlige kræver en